

vilde være „selftabelig Sammenkomst og Gilde“. Da vi nu ikke mene, at Sligt bør forhindres, saa have vi foreslaaet at stryge Ordene „Gilde eller anden selftabelig Sammenkomst“; derimod foreslaa vi at beholde Forbudet imod „Drickelag eller andre støjende Sammenkomster“. Hvad vi i det Hele foreslaa paa dette Punkt, er jo tydeligt og klart, og jeg antager, at Thinget vil finde, at man ogsaa bør blive staaende derved. -- Til § 5 er der stillet forskjellige Forslag. For det Første maa jeg gjøre opmærksom paa, at naar det foreslaas at udelade Ordene „ei heller maa Dands“, saa er det stet, fordi disse Ord ere overflødige. Naar der nemlig staar, at der ikke maa afholdes „offentlige Forlystelser“, saa behøver man ikke at tilføje „ei heller Dands“, idet Dands falder ind under Forlystelser. Naar vi dernæst have foreslaaet, at der i Stedet for Ordene i tredje Linie: „al Klappjagt og Jagt i større Selskaber“, skulde sættes: „Væddelsb, Klappjagt og Jagt i Selskaber“, saa er dette stet for det Første, fordi Væddelsb forekomme os at være en af de Ting, som man bør forbyde, naar man overhovedet vil give Lovbestemmelser om Færdning af Helligdage. Dertil kommer, at forsaavidt Dverøvrighederne i det Hele sit den Myndighed til at gjøre Undtagelser, som Lovforlaget tilsigter at give dem, saa kunde der være Grund til at antage, at de snarest vilde være tilbøjelige til at tillade Væddelsb, hvilket der ikke forekommer os at være nogen Grund til. Naar vi have foreslaaet at sætte „Jagt i Selskaber“ i Stedet for „Jagt i større Selskaber“, saa er dette kun stet for Tydeligheds Skyld; thi hvad er „større Selskaber“? Den Omstændighed nemlig, at der er En eller To færre eller Flere med i et Selskab, kan dog ikke siges at forandre dets Karakter. -- Dernæst foreslaar Udvalget under Nr. 16 at lade udgaa andet Punktum i § 5, som gaar ud paa, at Dverøvrigheden — i Kjøbenhavn Politidirektøren — skulde have Ret til, hvor paa gjældende Dvelse eller Foretagende antages at være af almindeligere Interesse, at indrømme Undtagelser fra det i Paragrafen nævnte Forbud. Naar vi nu ville spørge, hvad der hidtil kendes med Hensyn til slige Polititilladelser eller Forbud, saa vil man, hvad der iøvrigt ligger ligefrem i Sagens Natur, finde, at en saadan Tilladelse altid vil bero paa en meget stor Vilkkaarlighed, paa hvorledes vedkommende Embedsmand kommer til at betragte det Tilfælde, hvorom der er Spørgsmaal, og hvorefter han da vil sige Nei eller Ja ganske efter sit eget Lykke. Det har imidlertid forekommet Udvalget, at man ved denne Leilighed og saa vidt muligt overalt, naar det kan lade sig gjøre, bør unddrage Embedsmændenes Vilkkaarlighed at have nogen Indflydelse paa Borgernes Rettigheder og Pligter. Vi mene altsaa, at der ikke skal optages Mere i denne Lov end netop det, som Lovgivningsmagten er enig om bør være forbudt, men saa skal ogsaa det, der bliver forbudt, være

forbudt for Alle uden at der skal være Afgang for den Enkelte til at blive undtagen derafra. Det er denne Betragtning, der gjør, at vi have været enige om at foreslaa Udeladelsen af andet Punktum af § 5. Derimod har Udvalget foreslaaet som en Ændring at sætte et andet Punktum i dets Sted, en Ændring, som godt kan siges at gaa i modsat Retning. Der indstilles nemlig, at „Dvelfer, der tilsigte Uddannelse til Fædrelandets Forsvar, skulde være undtagne fra dette Forbud, naar kun ikke Gudstjenesten derved forstyrres“. Vi have nemlig ment, at disse Foreninger, som vi Alle kjende, Skytteforeninger og Vaabenbrødre-foreninger, men navnlig Skytteforeninger, der tilsigte at uddanne Folk til Fædrelandets Forsvar, burde tillades netop til den Tid, som der her er Tale om iøvrigt skulde være forbudt, fordi mange af de Vedkommende ikke kunne deltage i dem til andre Tider, og at man derfor burde fremme dem ved at tillade dem afholdes paa den Tid, hvor de Vedkommende lettest kunne deltage i dem. Det er denne Hovedbetragtning, der har gjort, at vi indstille dette Forslag under Nr. 16. -- Forslaget under Nr. 17 er en Redaktionsændring. -- Forslaget under Nr. 18 angaar Udstiftets § 7. Denne § siger, at „offentlige Forsamlinger i verdsligt Diemed ikke maa afholdes til den i § 1 angivne Tid“. Udvalget har i saa Henseende ikke ret kunnet se, hvorledes det egentlig med Hensyn til mange Forsamlinger lader sig afgjøre, om de afholdes i verdsligt eller i ikke-verdsligt Diemed. Der kan jo afholdes yderst forskjellige Forsamlinger, hvor der holdes Foredrag, hvor der omhandles Foreningsanliggender, der ikke kunne siges at have noget verdsligt Diemed, og der kan nævnes andre, om hvilke Nogle ville sige, at de ere i verdsligt Diemed, medens Andre ville benegte det. Overhovedet har man ment, at Forsamlinger i det Hele taget burde stilles lige; hvad enten deres Diemed er verdsligt, aandeligt, kunstneriskt eller noget Andet, bør de samme Bestemmelser træffes med Hensyn til Retten til at afholde dem om Helligdagene. Vi have derfor ment, at den Ændring, der maatte være at stille til en saadan Forsamling, maa være den, at de ikke maa holdes saa nær ved et Sted, hvor der er Gudstjeneste, og paa samme Tid som denne, for at den ikke derved skal forstyrres. Der er sagt — maasse det var for Spøg, at Flere have ansørt det, men det er dog blevet sagt —, at forskjellige Folk kunde finde paa, for at forstyrre den offentlige Gudstjeneste, at holde støjende og tumultuariske Forsamlinger i Nærheden af det Sted, hvor Gudstjenesten holdes. Jeg tror nu ikke efter mit Kjendskab til den danske Folkarakter, at noget Sligt kan finde Sted; men i ethvert Tilfælde bør man sørge for, at Sligt ikke skal kunne finde Sted. Vi have derfor troet, at det var hensigtsmæssigt at indsatte en Bestemmelse herom i selve Loven. Jeg skal her for ikke i Dieblirket at komme for dybt ind